

Arrest

nr. 131 320 van 13 oktober 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 16 juli 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 17 juni 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 september 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 september 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. MAJD TEYMOURI en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U, R.(...) S.(...), bent een 19-jarige ongetrouwde soennitische Afghaan van Pashtounse origine. U bent afkomstig uit het dorp Daoudzai in het district Qarabagh van de provincie Kabul. U spreekt Pashtou en Dari. U volgde twee jaar les in een school en drie jaar in een madrassa. Als minderjarige kluste u bij als schilder en hielp u uw ouders op het land. Uw vader heet R.(...) M.(...) A.(...). Uw moeder heet H.(...). U heeft een oudere zus die Z.(...) heet. U heeft een jongere broer die B.(...) heet.

Bij uw eerste asielaanvraag op 7 juni 2012 verklaarde u het volgende:

De broer van uw vader was leider van een groep Hezb-e-Islami strijders. Een vijftal jaar geleden kwam hij samen met vijftien andere leden van zijn groep om het leven door een bomexplosie. Drie of vier jaar later kwamen de Hezb-e-Islami leden van de groep van uw oom naar uw vader en vroegen om

zijn medewerking. Uw vader werkte op het kantoor van de procureur-generaal, eerst in Shakardara en later in Kabul. De Hezb-e-Islami leden wilden dat hij hen zou helpen in geval van problemen. Uw vader weigerde zich echter bij hen aan te sluiten. Ze kwamen regelmatig terug om uw vader te overreden hen te steunen maar zonder resultaat. Enkele maanden later, toen u in Kabul was om medicijnen te kopen voor uw moeder, werd u opgebeld door een mededorpeling die u vroeg onmiddellijk terug te keren naar Daoudzai. Uw vader werd die dag op weg naar zijn werk in Bagh Raïs vermoord door onbekenden. Kort na de dood van uw vader kwamen de leden van de groep van uw oom opnieuw naar uw woning in Daoudzai, deze keer om u te zoeken. Ze wilden dat u zich zou aansluiten bij hun groep. De andere broer van uw vader deed echter telkens de deur open en zei dat u niet thuis was. Uw oom en moeder besloten daarop dat het beter was voor u om Afghanistan te verlaten. Uw oom kon een deel van de gronden van uw gezin verkopen aan de malek en de malek vond een smokkelaar die uw reis kon regelen. U hebt in de lente van 2011 Afghanistan verlaten. U hebt in Kabul het vliegtuig genomen naar Mashad (Iran). U was vervolgens nog ongeveer drie maanden onderweg voor u op 27 september 2011 asiel vroeg in België. Ter staving van uw asielrelaas legde u toen uw 'taskara' (Afghaanse identiteitskaart), een bevestiging van de dood van uw vader, de omslag waarmee deze documenten verzonden werden en een rapport van het UK Border Agency neer.

Op 27 juni 2012 nam het Commissariaat-generaal (CGVS) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus in uw zaak. Deze beslissing werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigd in beroep op 21 januari 2013 (arrest RvV. nr. 95482). Op 5 februari 2013 diende u een tweede asielaanvraag in.

In het kader van uw tweede asielaanvraag volhardt u in de asielmotieven die eerder geen aanleiding gaven tot de toekenning van de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus en die als ongeloofwaardig werden beschouwd. U legt bij uw tweede asielaanvraag volgende documenten voor: drie werkbadgen ('employee ID card') van uw vader, een certificaat van uw vaders opleiding aan de University of Kabul Law School, een verklaring van het Attorney General's Office betreffende de activiteiten uw vaders profiel en overlijden, 49 pagina's werkdocument van uw vader, een kopie van een omslag en twee originele omslagen waarmee deze documenten verzonden werden.

Bij terugkeer naar Afghanistan vreest u Hezb-e-Islami.

B. Motivering

Op basis van uw verklaringen wordt door het CGVS opnieuw geconcludeerd dat u geen gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie aangetoond heeft. De reden waarom u niet in aanmerking komt voor een erkenning als vluchteling in de zin van de Vluchtelingenconventie is dat u geen nieuwe elementen naar voren brengt die toelaten de eerder genomen weigeringsbeslissing te wijzigen.

Vooreerst dient opgemerkt te worden dat het CGVS reeds op 27 juni 2012 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus nam omdat werd geoordeeld dat de asielmotieven die u aanhaalde ongeloofwaardig waren. De RvV heeft deze beslissing bevestigd op 21 januari 2013 en stelde dat u niet aannemelijk maakte dat uw vader daadwerkelijk voor de Afghaanse overheid zou hebben gewerkt en ten gevolge hiervan aangesproken zou zijn geweest door de groepering van verzoekers oom. Bijgevolg kan er volgens de RvV evenmin geloof worden gehecht aan uw problemen die hier rechtstreeks uit zouden voortvloeien.

Het CGVS kan zich er toe beperken om heden in uw geval enkel en alleen de door u aangebrachte nieuwe feiten en elementen te onderzoeken, weliswaar in het licht van alle in het dossier aanwezige elementen. Naar aanleiding van uw huidige asielaanvraag legt u slechts bijkomende documenten voor en legt u slechts bijkomende verklaringen af die inhoudelijk volledig in het verlengde liggen van uw initieel asielrelaas, dat eerder ongeloofwaardig werd bevonden.

Betreffende de documenten die betrekking zouden hebben op de professionele activiteiten (drie werkbadges ('employee ID card') van uw vader, een certificaat van uw vaders opleiding aan de University of Kabul Law School, een verklaring van het Attorney General's Office betreffende de activiteiten uw vaders profiel en overlijden, 49 pagina's werkdocument van uw vader, een kopie van een omslag en twee originele omslagen waarmee deze documenten verzonden werden) van uw vader wenst het CGVS het volgende op te merken. Aanvankelijk verklaarde u dat de moordenaars van uw vader al zijn persoonlijke en professionele identiteitsbewijzen onttreemd zouden hebben tijdens hun actie ("Ze hebben alles van hem genomen, toen hij werd vermoord, zijn taskara, bankkaart, alles,..." - CGVS 1, p. 23) en dat u geen enkel bewijs kon voorleggen van zijn professionele activiteiten ("Neen, na de dood van mijn vader, denk ik niet dat er nog iets is overgebleven." - CGVS 1, p. 23). Het oogt dan ook bijzonder vreemd dat u tijdens uw tweede gehoor op het CGVS ogenschijnlijk out of the blue komt aanzetten met een dergelijke hoeveelheid documenten die het professionele profiel van uw vader zouden moeten ondersteunen (CGVS 2, p. 3-8). Los daarvan doet het ook wenkbrauwen fronsen dat u net uw vaders werkbadge, waarmee hij zich diende te identificeren tijdens zijn werkzaamheden, neerlegde – terwijl u verklaarde dat hij vermoord werd op terugweg van zijn werk en dat zijn

moordenaars al zijn identiteitsdocumenten hadden afgenomen (CGVS 1, p. 23 / CGVS 2, p. 5). Het lijkt immers weinig waarschijnlijk dat uw vader –gezien de draconische veiligheidsmaatregelen die men logischerwijze rond instellingen als uw vaders werkgever mag verwachten – zonder werkbadge thuis vertrokken zou zijn en/of toegang gekregen zou hebben tot het hooggerechtshof. Bovendien wekt het ook verwondering dat u tijdens uw eerste gehoor op het CGVS verklaarde dat uw vaders moordenaars al zijn persoonlijke en werk gerelateerde identiteitsdocumenten afgenomen hadden (CGVS 1, p. 23), terwijl u tijdens het tweede gehoor zijn toenmalige (en vorige) werkbadge(n) neerlegde – waarvan men toch kan uitgaan dat hij deze badge ter identificatie op zich droeg op een werkdag en dat zijn moordenaars dit document eveneens onttreemd zouden hebben – net als zijn overige persoonlijke documenten (CGVS 2, p. 7). U met deze eigenaardigheid geconfronteerd, formuleerde u een vaag antwoord dat allesbehalve als een geldige verschoningsgrond beschouwd kan worden ("Deze kaart zou toen thuis achtergelaten zijn, ik weet ook niet precies wie zijn documenten toen genomen hebben, na zijn dood. Misschien mensen van de buurt of zo. Maar toen wij hem zagen had hij zijn bankkaart, zijn taskara en zijn paspoort niet bij." - CGVS 2, p. 7). Vanzelfsprekende doet dit uw geloofwaardigheid geen goed.

U stelde ook heel uitdrukkelijk dat alle dossiers die uw vader thuis had liggen, na diens dood verloren waren gegaan (CGVS 2, p. 6). Vervolgens zei u dat u niet zeker wist of ze verdwenen waren (CGVS 2, p. 7). U gaf aan dat uw familieleden niet kunnen lezen, en dat dit de zoektocht naar bemoeilijkt (CGVS 2, p. 7). Het CGVS kan niet anders dan vaststellen dat een dergelijke uitleg weinig overtuigend klinkt. Bovendien wenst het CGVS in deze context ook op te merken dat dergelijke documentaire stukken slechts als begin van bewijs kunnen gelden, indien zij ondersteund worden door geloofwaardige verklaringen, wat in casu niet het geval is. Daarenboven dient ook aangestipt te worden dat alle soorten documenten afkomstig uit Afghanistan onbetrouwbaar zijn, omdat er veel corruptie is bij het verstrekken ervan en omdat er zeer veel vervalst wordt (zie informatie toegevoegd aan het administratieve dossier). Volledigheidshalve dient ook nog vermeld te worden dat de RVV in haar arrest van 21 januari 2013 geen enkele bewijswaarde toekende aan ter terechtzitting neergelegde documenten inzake het beroep en de studies van de vader.

Betreffende de dood van uw vader, waarover u tijdens het tweede gehoor op het CGVS opnieuw getuigde (CGVS 2, p. 8), springen een aantal flagrante eigenaardigheden in het oog die de evaluatie na uw eerste interview op het CGVS enkel maar lijkt te bevestigen. U verklaarde tijdens dit eerste interview immers dat uw vader onderweg naar zijn werk vermoord is (CGVS 1, p. 16). Deze versie van de feiten staaft u tijdens het gehoor naar aanleiding van uw tweede asielaanvraag met een brief die attesteerde dat uw vader om 6.30u in de ochtend onderweg naar zijn werk vermoord is (CGVS 2, p. 8). Het oogt dan ook uitermate frappant dat u tijdens dit laatste gehoor aangaf dat uw vader rond 16.00u in de namiddag vermoord zou zijn, op terugweg van zijn werk (CGVS 2, p. 8). Het hoeft weinig betoog dat deze markante inconsistentie de geloofwaardigheid van uw asielrelaas nog verder ondermijnt. U met dergelijke buitenissige tegenstrijdigheden geconfronteerd, gaf u aan dat overheidsfunctionarissen in uw land zich al eens zaken verkeerd durven weergeven wegens hun lage scholingsgraad (CGVS 2, p. 9). Uw voorgedvoegde er aan toe dat u een "heel stille jongen" (CGVS 2, p. 9) was, die waarschijnlijk bedoeld had dat zijn vader in de ochtend vermoord was en dat zijn familie dit nieuws pas 's avonds vernomen heeft (CGVS 2, p. 9). Het CGVS heeft echter grote moeite om mee te gaan in deze benadering. Immers, op dergelijke eenvoudige en directe vragen betreffende een sleutelelement uit een asielrelaas mag men eenduidige en coherente antwoorden verwachten. De vaststelling dat dit niet het geval is, draagt dan ook niet bij tot een geloofwaardig relaas.

Wat er ook van het profiel van en/of de moord op uw vader aan is, wenst het CGVS het volgende aan te stippen. Als minderjarige scholier, schilder en landbouwknecht (CGVS 1, p. 6-7) had u immers niks te maken met de professionele activiteiten van uw vader. Het lijkt dan ook amper waarschijnlijk dat Hezb-e-Islami of een andere opstandige groepering interesse zouden hebben in uw persoon. De vaststelling dat u het omgekeerde pretendeert, doet dan ook wenkbrauwen fronsen. U hiermee trouwens geconfronteerd, lijkt u deze these –namelijk dat het weinig waarschijnlijk lijkt dat u gevisieerd werd omwille van uw vaders profiel – te bevestigen (Jij hebt niet de functie van je vader, waarom zou jij gevisieerd worden? - "ik was niet de enige, ze gingen ook naar andere kinderen in de buurt om hen ook mee te nemen." - CGVS 2, p. 10). Toen het CGVS tijdens het tweede gehoor inging op deze accentverschuiving en nieuwe element in uw asielrelaas, namelijk gedwongen rekrutering, werd u gevraagd of u dit kon illustreren met concrete elementen. U kon echter geen enkel concrete gebeurtenis of specifiek feit uit uw leefomgeving aanhalen om uw vrees voor gedwongen rekrutering te objectiveren ("Ik heb van niemand bij naam gehoord, dat hij zou meegenomen zijn." - CGVS 2, p. 11). Dit komt heel eigenaardig over, aangezien u zelf verwoordde dat ook andere kinderen in uw buurt lastig gevallen werden (CGVS 2, p. 11). Vanzelfsprekend doet dit afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen. Daarenboven wenst het CGVS op te merken dat specifieke landeninformatie aantoonst dat dat rekrutering door opstandeling veeleer een structureel fenomeen is waarbij het gebruik van

dwang amper tot niet lijkt voor te komen, er is wel sprake van ideologische en religieuze beïnvloeding en propaganda door islamitische bewegingen in moskeeën en madrasa's. Individuele gedwongen rekrutering vindt echter slechts bij uitzondering plaats (zie informatie toegevoegd aan het administratieve dossier). Uw claim dat u vreest gedwongen te moeten toetreden tot een opstandige groepering lijkt dan ook niet overeend te blijven.

Uit boven gestelde dient te worden geconcludeerd dat u geen elementen aanbrengt die een ander licht zouden werpen op de eerdere beoordeling van uw asielmotieven. U heeft met andere woorden niet aangetoond dat u een gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in de vluchtelingenconventie heeft.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 6 augustus 2013 in rekening genomen. Het rapport geeft aan dat het aantal burgerslachtoffers op het gehele Afghaanse grondgebied sinds de tweede helft van 2012 gestegen is. Verder wordt vastgesteld dat het aantal veiligheidsincidenten van 2011 tot 2012 weliswaar gedaald is, maar dat er sinds begin 2013 sprake is van een stijging in het aantal incidenten veroorzaakt door AGE's. Daartegenover bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan, en maakt melding van een uitbreiding van het conflict naar het noorden van het land. Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden.

UNHCR benadrukt daarentegen dat dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan. UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen die omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reële risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de district Qarabagh van de provincie Kaboel te worden beoordeeld.

Uit een analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus Afghanistan, Veiligheidssituatie Afghanistan, Beschrijving van het conflict dd. 20 november 2013 en de COI Focus Afghanistan, Veiligheidssituatie – Regionale analyse. Deel I: Centrale Hooglanden, Centraal en Noordoost Afghanistan en Jalalabad dd. 20 november 2013)

blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict te situeren is in het zuiden, zuidoosten en het oosten. De provincie Kaboel behoort tot de centrale regio van Afghanistan.

Uit de bijgevoegde informatie blijkt dat er zich in het eerste kwartaal van 2013 meer aan de AGE's toegeschreven incidenten hebben voorgedaan dan in het eerste kwartaal van 2012, maar dat het aantal aanslagen in deze periode nog ver onder het aantal aanslagen in dezelfde periode van 2011 ligt. Het aantal burgerslachtoffers is significant gedaald, echter is er wel een sterke toename van het aantal doelgerichte moorden (op overheidsmedewerkers) in de provincie. Met betrekking tot het district Qarabagh wordt in de geraadpleegde bronnen slechts melding gemaakt van één incident op basis waarvan bezwaarlijk kan worden gesteld dat er een situatie heerst van veralgemeend willekeurig geweld.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Qarabagh actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Qarabagh aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet.

De UNHCR Eligibility Guidelines van 6 augustus 2013 doen geen afbreuk aan de conclusie van het Commissariaat-generaal, die werd gemaakt na een analyse en afweging van alle elementen in de beschikbare landeninformatie. U bracht bovendien geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste en enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48, 49, 57/6 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van artikel 1, A (2) van het Internationaal verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951, goedgekeurd bij wet van 16 juni 1953, van artikel 1 (2) van het protocol betreffende de status van vluchtelingen van 31 januari 1967, goedgekeurd bij wet van 27 februari 1967, van de artikelen 1, 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 “betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen” en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Verzoeker stelt dat in het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in het kader van zijn eerste asielaanvraag geen rekening werd gehouden met de door hem ter zitting neergelegde documenten en stelt dat dit de reden is dat hij een tweede asielaanvraag heeft ingediend. Verzoeker merkt verder op dat hij nooit met zekerheid heeft verklaard dat alle documenten met betrekking tot het beroep of de identiteit van zijn vader door de moordenaars werd meegenomen. Verder meent verzoeker dat er rekening dient gehouden te worden met zijn jonge leeftijd. Tevens werd geen rekening gehouden met het feit dat hij een jonge man is die bij een eventuele terugkeer naar Afghanistan het gevaar loopt om meegenomen te worden om te vechten.

2.2. Verzoeker voegt aan zijn verzoekschrift een uittreksel uit de UNHCR *Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-seekers from Afghanistan* van 2013 toe.

2.3. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de gevallen zoals opgenomen in artikel 39/2 van de vreemdelingenwet, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht. Dit houdt in dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingsdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95). De devolutieve kracht van het beroep verplicht, noch verbiedt de Raad de weigeringsmotieven van de voor hem bestreden beslissing over te nemen of te verwerpen. Hij dient enkel een beslissing te nemen die op afdoende wijze gemotiveerd is en aangeeft waarom in hoofde van een asielaanvrager al dan niet vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking moet worden genomen.

2.4. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, The Law of Refugee Status, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. De verzoekende partij dient door een coherent relaas en kennis van voor haar relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als voldaan is aan de voorwaarden gesteld door artikel 48/6 van de vreemdelingenwet.

2.5. Eens hij een beslissing over een bepaalde asielaanvraag heeft genomen, heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wat die aanvraag betreft, zijn rechtsmacht uitgeput (RvS 19 juli 2011, nr. 214.704). Hij mag derhalve, zonder het principe van het gewijsde van een rechterlijke uitspraak te schenden, niet opnieuw uitspraak doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere asielaanvragen werden beoordeeld en die als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen. Dit neemt echter niet weg dat hij bij de beoordeling van een latere asielaanvraag rekening mag houden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een eerdere asielaanvraag zijn afgelegd. De bevoegdheid van de Raad is beperkt tot de beoordeling van de in de huidige asielaanvraag aangehaalde nieuwe elementen en de mogelijke gevolgen hiervan bij een eventuele terugkeer naar het land van herkomst.

2.6. De eerste asielaanvraag werd door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bij beslissing van 29 december 2011 afgewezen omdat (i) verzoekers verklaringen over het profiel van zijn oom bij de Hezb-e-Islami te kort schieten om er geloof aan te kunnen hechten; (ii) verzoeker ook betreffende het profiel van zijn vader, die op het kantoor van de procureur-generaal zou gewerkt hebben zolang verzoeker zich kon herinneren, geenszins wist te overtuigen; (iii) het precies omwille van de bezigheden van zijn oom en vader is dat de Hezb-e-Islami bij verzoeker zouden zijn terecht gekomen; (iv) verzoeker met betrekking tot de kern van zijn asielrelaas een aantal bedenkelijke en tegenstrijdige verklaringen aflegde; (v) verzoeker tegenstrijdige verklaringen aflegde met betrekking tot het ogenblik waarop zijn vader overleden zou zijn; (vi) verzoeker tegenstrijdige verklaringen aflegde met betrekking tot waar hij zich bevond toen hij vernam dat zijn vader vermoord werd; (vii) het niet aannemelijk is dat de moord op verzoekers vader niet in de Afghaanse media zou zijn verschenen, gelet op de beweerde functie van zijn vader; (viii) er ernstige twijfels waren bij verzoekers recente verblijf in Daoudzai in het district Qarabagh, waar de door hem aangehaalde feiten zich afspeelden; (ix) uit de informatie die toegevoegd werd aan het administratief dossier bleek dat er op dat ogenblik voor burgers in het district Qarabagh in de provincie Kabul geen risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet was. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigde deze beslissing bij arrest nr. 95.482 van 21 januari 2013.

2.7. De Raad stelt vast dat verzoeker, in het kader van zijn huidige asielaanvraag, volhardt in de asielmotieven aangehaald bij zijn eerste asielaanvraag (stuk 5, gehoorverslag, p. 3; stuk 12, verklaring, punt 15). De Raad stelt echter vast dat de ongeloofwaardigheid van dit asielrelaas bevestigd wordt doordat verzoeker tegenstrijdige verklaringen aflegt met betrekking tot de dood van zijn vader. Zo verklaarde verzoeker in het kader van zijn huidige asielaanvraag dat zijn vader 's avonds vermoord werd toen hij terugkeerde van zijn werk, rond zestien uur in de namiddag (stuk 5, gehoorverslag, p. 8). Echter, uit de door verzoeker neergelegde brief blijkt dat zijn vader vermoord werd om half zeven in de ochtend, op weg naar zijn werk. Hiermee geconfronteerd stelt verzoeker dat het exacte moment niet vermeld wordt in de brief, hetgeen geenszins strookt met de inhoud van de brief. Geconfronteerd met het feit dat de brief wel degelijk het exacte moment bevat, stelt verzoeker slechts dat zijn vader normaal rond zes uur in de ochtend het huis verliet (stuk 5, gehoorverslag, p. 8). Bovendien verklaarde verzoeker tijdens zijn eerste asielaanvraag wel nog dat zijn vader vermoord werd toen hij naar zijn werk ging (eerste asielaanvraag, stuk 5, gehoorverslag, p. 16; eerste asielaanvraag, stuk 14, vragenlijst, p. 3). Hiermee

geconfronteerd ontkent verzoeker slechts dat hij dit zou gezegd hebben tijdens zijn eerste asielaanvraag (stuk 5, gehoorverslag, p. 8, 9). Verzoekers verklaring als zou de overheidsambtenaar een fout gemaakt hebben bij het opstellen van de brief of de tolk bij het vertalen doordat het geschrift niet goed te lezen is, doet geen afbreuk aan de bovenstaande vaststelling (stuk 5, gehoorverslag, p. 9). Verzoekers verklaring is immers niet alleen strijdig met de inhoud van de door hem neergelegde brief, maar ook met zijn verklaringen tijdens zijn eerste asielaanvraag. De verklaring van verzoekers voogd, dat verzoeker zou gezegd hebben dat zijn vader om zes uur in de ochtend vermoord werd, maar dat zij dit om zes uur 's avonds vernamen, kan evenmin overtuigen. Verzoeker verklaarde immers expliciet dat zijn vader op weg van zijn werk naar huis vermoord werd en dat dit om zestien uur in de namiddag zou zijn gebeurd (stuk 5, gehoorverslag, p. 8). Waar verzoeker in onderhavig verzoekschrift wijst op zijn jeugdige leeftijd, dient te worden opgemerkt dat zelfs van een persoon met een jeugdige leeftijd redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij desbetreffend correcte en duidelijke verklaringen kan afleggen. Deze elementen raken immers de kern van verzoekers asielrelaas. Het is niet aannemelijk dat verzoeker geen coherente verklaringen aflegt omtrent de moord op zijn vader die aan de basis van zijn problemen in Afghanistan ligt. De vastgestelde tegenstrijdigheden hebben geen betrekking op details, maar op feiten die rechtstreeks aanleiding hebben gegeven tot het vertrek uit het land van herkomst.

Verder legt verzoeker in het kader van zijn huidige asielaanvraag verschillende documenten met betrekking tot het werk van zijn vader neer. Vooreerst merkt de Raad op dat verzoeker in onderhavig verzoekschrift stelt dat hij de drie personeelskaarten en het certificaat van de door zijn vader gevolgde opleiding reeds tijdens de beroepsprocedure in het kader van eerste asielaanvraag neergelegde. De Raad zou hier echter geen rekening mee gehouden hebben. De Raad merkt op dat uit haar arrest van 21 januari 2013 wel degelijk blijkt dat verzoeker deze documenten ter terechtzitting d.d. 26 oktober 2012 heeft neergelegd. In het arrest nr. 95 482 van 21 januari 2013 werd echter vastgesteld dat verzoeker slechts fotokopieën neerlegde, waaraan geen bewijswaarde kon worden verleend. Pas tijdens zijn huidige asielaanvraag kon verzoeker de originelen van deze documenten, alsook een verklaring van het *Attorney General's Office*, een werkdocument van zijn vader, een kopie van een omslag en twee originele omslagen, neerleggen. Wat er ook van zij, stelt de Raad vast dat verzoekers asielrelaas ongeloofwaardig werd bevonden. Deze ongeloofwaardigheid wordt verder bevestigd door de hierboven vastgestelde tegenstrijdige verklaringen die verzoeker aflegt met betrekking tot de dood van zijn vader. De Raad merkt dan ook op dat documenten slechts over een ondersteunende bewijswaarde beschikken, namelijk in die mate dat zij vergezeld worden door geloofwaardige verklaringen. Dit heeft tot gevolg dat de documenten die ter staving van het relaas worden voorgelegd geen bewijswaarde hebben. Bovendien blijkt uit de informatie die werd toegevoegd aan het administratief dossier dat veel Afghaanse (identiteits-)documenten gemakkelijk op niet-reguliere wijze te verkrijgen zijn, zelfs buiten Afghanistan. Veel valse documenten zijn zelfs na gedegen onderzoek door specialisten niet van authentieke te onderscheiden. De waarde van Afghaanse documenten is hoe dan ook relatief.

Tevens merkt de Raad op dat verzoeker in het kader van zijn eerste asielaanvraag, gevraagd of hij een contract, badge of andere documenten in verband met het werk van zijn vader kon voorleggen, verklaarde dat de moordenaars van zijn vader alle documenten van hem hadden afgenomen (eerste asielaanvraag, stuk 5, gehoorverslag, p. 23). Het is dan ook niet aannemelijk dat verzoeker er net in slaagt om zijn vaders werkbadge neer te leggen, terwijl verzoekers vader op weg naar of van zijn werk zou zijn vermoord (stuk 5, gehoorverslag, p. 8). Verzoeker verklaart overigens zelf dat dit de kaart was waarmee zijn vader zich diende te identificeren op het werk toen hij vermoord werd (stuk 5, gehoorverslag, p. 5). Gevraagd hoe verzoeker dan verklaart dat hij zijn werkbadge kan neerleggen, stelt verzoeker slechts dat zijn vader deze kaart thuis zou hebben achtergelaten (stuk 5, gehoorverslag, p. 7, 8). De Raad stelt echter vast dat het geenszins aannemelijk is dat zijn vader zijn werkbadge niet zou meenemen naar zijn werk, aangezien hij deze nodig had om zich op zijn werk bij de rechtbank te identificeren (stuk 5, gehoorverslag, p. 5). Waar verzoeker in onderhavig verzoekschrift stelt dat de werkbades die hij heeft neergelegd oude werkbades zijn die nog thuis lagen, stelt de Raad vast dat verzoeker wel degelijk verklaarde dat een van de door hem neergelegde kaarten degene was die zijn vader nodig had om zich te identificeren op zijn werk op het moment dat hij vermoord werd (stuk 5, gehoorverslag, p. 5). Gevraagd of er thuis nog iets lag dat het werk van zijn vader kon aantonen, verklaarde verzoeker tijdens zijn eerste asielaanvraag verder dat hij dacht dat er na de dood van zijn vader niets meer was overgebleven (eerste asielaanvraag, stuk 5, gehoorverslag, p. 23). Waar verzoeker in onderhavig verzoekschrift stelt dat hij nooit met zekerheid heeft verklaard dat alle documenten door de moordenaars zouden zijn meegenomen, stelt de Raad vast dat verzoeker wel degelijk verklaarde dat alles dat zijn vader bij had door hen werd meegenomen (eerste asielaanvraag, stuk 5, gehoorverslag, p. 23). Met betrekking tot de documenten die thuis zouden liggen, stelde verzoeker weliswaar dat hij dacht dat er niets was overgebleven (eerste asielaanvraag, stuk 5,

gehoorverslag, p. 23). In het kader van zijn huidig asielrelaas stelt hij opnieuw dat de documenten na de dood van zijn vader verhuisd zijn en verloren zijn gegaan (stuk 5, gehoorverslag, p. 6). Gevraagd hoe het kan dat een grote hoeveelheid documenten verdwijnt, wijzigt verzoeker zijn verklaringen en stelt hij dat zij niet verdwenen zijn, maar dat zijn familie ongeletterd is waardoor zij deze niet konden vinden (stuk 5, gehoorverslag, p. 6, 7). Uit verzoekers verklaring blijkt echter dat hij precies weet waar de documenten zich bevonden. Tevens zou het volgens hem om een grote hoeveelheid documenten gaan (stuk 5, gehoorverslag, p. 6, 7). De Raad kan bijgevolg geen geloof hechten aan verzoekers verklaringen omtrent de manier waarop hij de door hem neergelegde documenten verkreeg.

Waar verzoeker voorts stelt dat er na zijn eerste asielaanvraag mannen naar zijn huis kwamen op zoek naar hem om een samenwerking te vragen, stelt de Raad vast dat verzoeker ook deze gebeurtenis stoelt op zijn beweerde problemen, waaraan geen geloof kan worden gehecht. Verzoeker verklaart immers ook hier dat deze personen behoorden tot de groepering van zijn oom (stuk 5, gehoorverslag, p. 9). Bovendien stelt verzoeker dat zij naar hem op zoek waren omdat zij wisten dat zijn vader een hoge functie had (stuk 5, gehoorverslag, p. 9). Echter, in verzoekers eerste asielaanvraag werd reeds beslist dat aan de functie van zijn vader en het profiel van zijn oom geen geloof kan worden gehecht. Deze ongeloofwaardigheid wordt door de hierboven gedane vaststellingen bevestigd. Tevens stelt de Raad vast dat verzoeker, erop gewezen dat hij niet de functie van zijn vader bezit, verklaart dat ook andere kinderen uit de buurt gerekruteerd werden (stuk 5, gehoorverslag, p. 10). Gevraagd of verzoeker mensen kent die zijn meegenomen, stelt hij echter dat hij niemand gezien heeft die meegenomen werd en dat hij het eigenlijk niet weet. Verzoeker kan ook niemand bij naam noemen die zou zijn meegenomen (stuk 5, gehoorverslag, p. 10, 11). Waar verzoeker in onderhavig verzoekschrift stelt dat uit de aan het verzoekschrift toegevoegde UNHCR *Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-seekers from Afghanistan* van 2013 blijkt dat mannen met een jonge leeftijd een reëel risico lopen om gedwongen te worden om deel te nemen aan de oorlog in Afghanistan, stelt de Raad vast dat een verwijzing naar informatie van algemene aard niet volstaat om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. De vrees voor vervolging of het reëel risico op ernstige schade dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoeker blijft hierover in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480).

2.8. Verzoeker maakt, gelet op de hierboven vastgestelde ongeloofwaardigheid van zijn asielrelaas, niet aannemelijk dat hij gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet. De Raad ontwaart in het administratief dossier geen andere elementen waaruit zou moeten blijken dat verzoeker in aanmerking komt voor de toekenning van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Immers, artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, *in casu* Afghanistan, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, zijnde het district Qarabagh in de provincie Kabul, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging. Uit de objectieve informatie toegevoegd aan het administratief dossier (COI Focus "*Afghanistan*" "*Veiligheidssituatie Afghanistan: Beschrijving van het conflict*" van 20 november 2013 en COI Focus "*Afghanistan*" "*Veiligheidssituatie - Regionale Analyse. Deel I: Centrale Hooglanden, Centraal en Noordoost Afghanistan en Jalalabad*" van 5 december 2013) en aan de aanvullende nota (COI Focus "*Afghanistan*" "*Veiligheidssituatie- Beschrijving van het conflict*" van 25 juni 2014 en COI Focus "*Afghanistan*" "*Veiligheidssituatie - Regionale Analyse. Deel I: Centrale Hooglanden, Centraal en Noordoost Afghanistan en Jalalabad*" van 25 juni 2014), die gebaseerd is op een veelheid aan bronnen, blijkt dat de noordelijke districten van de provincie Kabul, waaronder Qarabagh, relatief rustig zijn. Er komt nauwelijks berichtgeving over veiligheidsincidenten uit deze districten. Uit een bevraging van Pajwok van enkele burgers uit de noordelijke districten blijkt dat zij grotendeels tevreden zijn over de veiligheidssituatie in hun districten. Verder blijkt dat Kabul onderaan de lijst van UNOCHA, gemaakt op basis van gegevens van de afgelopen drie jaar, staat van provincies waar een mogelijke escalatie van het geweld kan plaatsvinden. In de provincie Kabul loopt een burger zeven maal minder risico om door het conflict geaffecteerd te worden dan buiten deze provincie. Naar de toekomst toe is de kans op escalatie in 2014 drie maal kleiner in de provincie Kabul dan erbuiten. UNHCR deelt Kabul in onder de

‘relatief veilige provincies’. In bijna elk district van de provincie tekende UNOCHA een lichte daling op van het aantal veiligheidsincidenten.

De Raad stelt dan ook vast dat er voor burgers in het district Qarabagh in de provincie Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict zodat er actueel voor burgers uit het district Qarabagh in de provincie Kabul geen reëel risico is op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Waar verzoeker in onderhavig verzoekschrift opnieuw verwijst naar de UNHCR *Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-seekers from Afghanistan* van 2013, merkt de Raad op hierboven reeds werd vastgesteld dat een verwijzing naar informatie van algemene aard niet volstaat om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Bovendien handelt deze informatie over gebieden die onder controle staan van AGE's. Uit de bovenstaande analyse van de veiligheidssituatie blijkt echter dat dit in het district Qarabagh geenszins het geval is. De vrees voor vervolging of het reëel risico op ernstige schade dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoeker blijft hierover in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480). De door verzoeker aan zijn verzoekschrift toegevoegde informatie kan de uitgebreide en gedetailleerde analyse van voormelde COI Focus dan ook niet ondergraven.

2.9. De Raad stelt ten slotte vast dat verzoeker in onderhavig verzoekschrift verwijst naar het arrest *Singh* van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM). Verzoeker meent dat de authenticiteit van de door hem neergelegde documenten had moeten onderzocht worden. In voormeld arrest van het EHRM wordt echter vastgesteld dat de Belgische asielinstanties de (Afghaanse) nationaliteit van betrokkenen betwistten. Betrokkenen hadden evenwel, naast andere documenten, een brief van het UNHCR voorgelegd, meer bepaald van het Hoog Commissariaat voor de Vluchtelingen te New Delhi. Het Hof oordeelde dat een dergelijke brief niet zonder waarde is op grond van de loutere vaststelling het geen origineel document is en aldus gemakkelijk vervalst kan worden. Het EHRM oordeelt dat de inhoud van de brief via een onderzoek door de asielinstanties kon worden geverifieerd bij het bureau van het Hoog Commissariaat voor de Vluchtelingen te New Delhi. *In casu* brengt verzoeker geen document bij afkomstig van het UNHCR of van enige gezaghebbende organisatie waarin zijn nationaliteit en/of problemen worden bevestigd. De verwijzing naar het '*Singh-arrest*' is aldus niet dienstig. Documenten beschikken slechts over een ondersteunende bewijswaarde, namelijk in die mate dat zij vergezeld worden door geloofwaardige verklaringen. Uit hetgeen wat voorafgaat blijkt echter dat verzoekers asielrelaas ongeloofwaardig is, met als gevolg dat de documenten die ter staving van zijn relaas werden voorgelegd geen bewijswaarde hebben.

2.10. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet aantoont.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien oktober tweeduizend veertien door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF